

Hız. Hatice (r.a.), Nebî (s.a.v.)’e yemek yapıp göndermiş; gönderdiği adamlar Nebî (s.a.v.)’i Hira mağarasında bulamamışlardı. Bunun üzerine, amcalarının ve dayılarının evlerine de adam gönderip arattırmıştı. Oralarda da bulamayınca, çok kaygılanmıştı. Peygamberimiz (s.a.v.) ise, hâlâ, olduğu yerde duruyordu. Nihayet, Cebrail (a.s.) ayrılıp gidince, Nebî (s.a.v.) hemen evine döndü.

Peygamberimiz (s.a.v.) eve geldiği zaman, Hız. Hatice (r.a.): “Ey Ebu’l-Kasım! Nerede idin? Vallahi, seni aramak için adamlar saldı. Onlar seni Mekke’nin yukarılarına kadar aradıkları halde, bulamayıp geri döndüler!” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.), gördüğü bütün şeyleri ona birer birer anlattı. Rüyada gördüğü, kendisine çok ağır gelen hadiseyi anlattığı zaman, Hız. Hatice (r.a.): “Sana müjdelersun Yüce Allâh, sana hayırdan başka bir şey yapmaz. Sebat et! Hatice’nin varlığı Kudret Elinde bulunan Allâh (c.c.)’e yemin ederim ki, ben senin bu ümmetin peygamberi olacağını umuyorum!” dedi. Hemen kalktı. Elbisesini derleyip toparladıktan sonra, amcasının oğlu Varaka b. Nevfel’e kadar gitti. Cahiliye devrinde Hristiyanlığa girmişti; Arapça yazı yazmayı bilir, İncil’den bir şeyler yazar dururdu. Çok yaşlanmış ve gözleri de görmez olmuştu. Tevrat ve İncil ehli olan Yahudi ve Hristiyanlardan birçok şeyler dinlemişti. Hız. Hatice (r.a.), Peygamberimiz’in (s.a.v.) görüp işitip de kendisine haber vermiş olduğu şeyleri Varaka’ya haber verince, Varaka: “Kuddûs! Kuddûs! [Pâk ve kusursuz!]

Varaka’nın varlığı Kudret Elinde Bulunana yemin ederim ki: Ey Hatice, bana doğru söyledinse, ona gelen Nâmûs-u Ekber’dir ki, o Musa (a.s.)’a da gelmişti. O (Muhammed (s.a.v.)), muhakkak, bu ümmetin peygamberidir. Kendisine söyle: Sebat etsin!” dedi.

(M. Asım Köksal, İslam Tarihi)